

НЕУМОЛИМАТА БОЖИЯ ЛЮБОВ

Дейвид Уилкерсън
7 Април 2003

Искам да говоря относно думата „неумолим“. Тя означава „ненамаляващ по интензитет или усилие, съпротивляващ се, безкомпромисен, непроменим или необорим чрез аргументи“. Да си неумолим, е да се придържаш към определен курс.

Какво чудесно описание на Божията любов - тя е абсолютно неумолима. Нищо не може да възпрепятства или намали Неговия любовен стремеж, както към грешниците, така и към светиите. Давид, псалмистът, го изразява по следния начин: „Ти си пред мен и зад мен... Къде да отида от твоя Дух? Или от присъствието Ти къде да побягна? Ако възляза на небето, Ти си там; ако си постеля в преизподнята, и там си Ти“ (Псалм 139:5,7-8).

Давид говори за големите върхове и падения, с които се сблъскваме в живота си. Той казва: „Има моменти, когато съм толкова благословен, чувствам се приповдигнат от радост. В други случаи се чувствам сякаш съм в истински ад, осъден и недостоеен. Но няма значение къде съм, Господи - няма значение колко благословен се чувствам, или в какво ниско състояние се намирам, Ти си там. Не мога да избягам от Твоята неумолима любов. Не мога да я прогоня. Ти никога не приемаш моите аргументи за това колко съм недостоеен. Дори когато съм непокорен - когато съгрешавам против Твоята истина, когато взимам Твоята милост за даденост – Ти никога не спираш да ме обичаш. Любовта ти към мен е неумолима!“

Веднъж, когато Давид беше в трудна ситуация, той се помоли: „Господи, ти постави душата ми на небесни места. Ти ми даде светлина, за да разбере словото Ти. Ти я направи лампа, която да насочва нозете ми. Но аз съм паднал толкова ниско, че не виждам как е възможно някога да бъда възстановен. Аз постлах леглото си в ада и заслужавам гняв, наказание. Ти си твърде високо и си твърде свят, за да ме обичаш в това състояние“.

Давид беше съгрешил сериозно. Това беше същия човек, който всекидневно изпитваше удоволствие от духовните напътствия на благочестиви съветници. За свои наставници той имаше праведни Божии мъже. На него му се служеше със Святия Дух. Дадени му бяха откровения от Божието Слово. И все пак, независимо от многото си благословения и своя посветен живот, Давид не се покори напълно на Божия закон.

Сигурен съм, че знаете историята за греха на Давид. Той се полакоми за съпругата на друг мъж, в следствие на което тя забременя. След това се опита да прикрие греха си, като напи съпруга ѝ, надявайки се той да преспи с бременната си съпруга. Когато това се провали, Давид го уби. Чрез заговор той го изпрати в една безнадеждна битка, знаейки, че там ще умре.

Писанието казва: „Но делото, което Давид бе сторил, беше зло пред Господа.“ (2 Царе 11:27). Бог нарече действията на Давид „голямо зло“ и изпрати пророк Натан да му каже:

„Но понеже чрез това дело ти си дал голяма причина на Господните врагове да хулят...” (12:14).

Тогава Господ дисциплинира Давид, като му каза, че ще понесе тежки последствия. Натан пророкува: „Затова детето, което ти се е родило, непременно ще умре” (12:14). Давид се молеше денонощно за здравето на своето бебе, но то умря, и Давид скърбеше дълбоко за ужасните неща, които беше сторил.

Въпреки това, независимо от греха на Давид, Бог продължи да го преследва с любов. Докато света се подиграваше с вярата на този провалил се човек, Бог даде знак на Давид за Своята неумолима любов. Витсавее беше вече Давидова съпруга, и тя роди още едно дете. Давид „го нарече Соломон. И Господ го възлюби” (12:24). Раждането и живота на Соломон бяха напълно незаслужено благословение за Давид, но Божията любов към него никога не угасна, дори и в момента, когато той изпитваше най-големия срам. Тя преследваше Давид неумолимо.

Помислете също и за свидетелството на апостол Павел. Когато четем за живота му, ние виждаме един човек, който бе твърдо решен да унищожи Божията църква. Павел беше полудял в своята омраза към християните. Той дишаше заплахи за убийство срещу всеки, който следваше Исус. Той искаше разрешение от първосвещеника, за да преследва вярващите, така че да може да напада домовете им и да ги завлича в затвора.

След като се обърна към Христос, Павел свидетелства, че дори и през тези години, изпълнени с омраза, докато е бил пълен с предразсъдъци и сляпо е убивал Христовите ученици - Бог го е обичал. Апостолът пише: „Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че, когато още бяхме грешници, Христос умря за нас” (Римляни 5:8). Всъщност, Той каза: „Въпреки, че не съм знаел, Бог ме е преследвал. Той е продължил да ме преследва с любовта Си до онзи ден, когато буквално ме събори от коня. Това беше неумолимата Божия любов”.

През годините Павел ставаше все по-убеден, че Бог го обича горещо, до краен предел във всичките му върхове и спадове. Той заяви: „Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ” (8:38-39). Той декларираше: „Сега аз съм Божий, нищо не може да ме отдели от любовта Му. Нито дяволът, нито демони, нито някаква власт, нито човек, нито ангел - нищо не може да спре Бог да ме обича”.

Повечето вярващи многократно са чели този пасаж. Те са го чували да бъде проповядван в продължение на години. Но аз вярвам, че за по-голямата част от християните е невъзможно да повярват на думите на Павел. Когато повечето от нас съгрешат и разочароват Бога, ние губим всякакво усещане за истиността на Неговата любов към нас. След това, когато нещо лошо ни се случи, ние мислим, че „Бог ме наказва”. В крайна сметка ние Го обвиняваме за всеки проблем, изпитание, болест и трудност.

В действителност все едно казваме: „Бог спря да ме обича, защото аз Го разочаровах. Аз Го разсъдих и Той ми е ядосан“. Ние изведнъж спираме да разбираме неумолимата Божия любов към нас, и забравяме, че Той постоянно ни преследва, по всяко време, без значение в какво състояние се намираме. Но истината е, че ние не можем да се изправим пред живота с всичките му ужаси и скърби, без да се държим здраво за тази истина. Ние трябва да сме убедени в Божията любов към нас.

Познавам много служители, които говорят много за Божията любов и свободно я предлагат на останалите, но когато врагът дойде в живота им, бушуващ като порой, те биват отнесени и попадат в ямата на отчаянието, бивайки неспособни да се доверят на Божието Слово. Те не могат да повярват, че Бог все още ще ги приема, защото са убедени, че се е отказал от тях.

В един стих, Павел адресира този изключително важен въпрос към всички нас. Той беше написал две послания до коринтяните и избра да завърши последното с тази молитва: „Благодатта на Господа Исуса Христа, и любовта на Бога и общението на Святия Дух да бъде с всички вас“ (2 Коринтяни 13:14).

Може да разпознаете този стих. Той често е използван в църковните служби за благословение. Обикновено рутинно се казва от пастира и малко слушатели схващат огромното му значение. И все пак този стих не е само благословение. Той е Павловото обобщение на всичко, което е поучавал коринтяните относно Божията любов.

Този стих се занимава с три божествени теми: благодатта на Христос, любовта на Бога, и общението на Святия Дух. Павел се молеше коринтяните да схванат тези истини. Вярвам, че ако ние също можем да разберем тези три теми, никога повече няма да се съмняваме в неотслабващата Божия любов към нас:

1. На първо място Павел разглежда благодатта на Исус Христос.

Какво точно е благодат? За нея знаем следното: каквото и да е, Павел казва, че тя ще „ни учи да се отречем от нечестието и от световните страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят“ (Тит 2:12).

Как да стигнем до такова място, където можем да бъдем учени от благодатта? А какво е учението, което тя ни предлага? Според Павел, благодатта ни учи да се отречем от нечестието и от страстите, и да заживеем свят и чист живот. Ако е така, тогава ние се нуждаем Святия Дух да освети нашите души с основната истина на тази доктрина.

Намираме тайната на изявлението на Павел за благодатта във 2 Коринтяни 8:9. Той посочва: „Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че, богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия“. Павел не говори тук за материални богатства, а за духовни такива. (Многобройните пасажии доказват това. Във всичките си послания, Павел говори за богатството на Христовата слава, богатството на мъдростта, богатството на благодатта, че Той е богат на милост, вярва и добри дела. Също така, Новия Завет говори за духовните богатства като противовес на примамката на светското богатство).

Павел ни казва: „Тук е всичко, което трябва да знаете за значението на благодатта. Тя идва до нас чрез примера на Господа. Казано просто: Исус дойде да благославя, назидва и изгражда останалите за Своя сметка. Това е благодатта на Христос. Въпреки, че Той беше богат, заради нас стана беден, за да можем ние да бъдем богати чрез Неговата сиромашия”.

Исус не дойде да възвеличава Себе Си или да спечели слава. Той се отказа от главното „АЗ”, т.е. от всичко, което набляга върху „Аз, Мен, Моето”. Христос пропусна всяка възможност да бъде най-великия сред своите съвременници. Помислете за следното: Той никога не се помоли за благословения върху Себе Си, за да може да стане известен или приет от останалите. Той не натрапи Своята божествена природа, за да завземе властта или да получи признание. Той не издигна Себе Си за сметка на бедните и хората с по-малко възможности. Той не се похвали със Собствената Си сила, способности или постижения. Не, Исус дойде да изгради Тялото. И Той го доказа, като Се прослави в Божиите благословения върху останалите.

Христос не се конкурираше с никого докато живя на земята. Със сигурност чуваше как учениците Му хвалеха мощните Му дела, но отговори в пълно смирение: „Вие ще ме надминете. Казвам ви, ще извършите по-велики дела от Моите”. По-късно, когато до Него стигна вестта, че учениците Му вършат същите дела, изгонват демони и изцеляват, Той затанцува от радост.

Колко от нас могат да претендират за същия вид благодат? По мое мнение, тя е съвсем липсваща в голяма част от църквата. Малко християни наистина се радват, когато видят братята и сестрите си да бъдат благословени от Бога. Това е особено вярно за много пастири. Когато видят друг служител, който жъне Божиите благословения, те мислят само за собственото си състояние. Казват: „Аз съм се борил в молитва в продължение на години, а сега този млад проповедник идва в града, и Бог започва да излива благословения върху него. Ами аз?”

Ето я неумолимата Божия любов: да се радваме, виждайки другите благословени повече от нас. Павел пише: „Любовта да бъде нелицемерна; отвращавайте се от злото, а прилепвайте се към доброто. В братолюбието си обичайте се един друг, като сродници; изпреваряйте да си отдавате един на друг почит” (Римляни 12:9-10). Това е благодатта, която е готова да остане смирена и въпреки това да се радва на благословенията на останалите.

В първото си послание до Коринтяните, Павел пише, че вижда много малко от тази благодат.

Павел намерил коринтските християни да се съревновават един с друг. Църквата била пълна със себевъзвеличаване, себереклама и себичност. Мъжете и жените се хвалели със своите духовни дарби, биели са се за положение. Те дори са се надпреварвали за причастието. Заможните вярващи парадирали със своите екзотични храни, докато бедните нямали какво да донесат. Други били толкова горди, че смятали за нищо да се съдят помежду си, за да уредят споровете си.

Всичко това било противоположно на благодатта, която Павел проповядвал. Тези коринтяни били подпечатани с едно огромно главно „Аз“. Те само взимали, но не давали. Дори и днес думата „коринтянин“ означава плътско, светско мислене.

Павел каза на тези вярващи: „И аз, братя, не можах да говоря на вас, като на духовни, но като на плътски, като на младенци в Христа.... Не сте ли плътски, и не постъпвате ли по човешки?“ (1 Коринтяни 3:1,3). Помислете върху думите на Павел. Бебетата търсят посрещането само на своите нужди. Те искат да бъдат глезени. И коринтяните се вдетиняваха именно в този смисъл. Те бяха меки спрямо греха, а някои се отдаваха на блудство и дори на кръвосмешение.

Когато мислим за тези вярващи, фразата „по свят начин“ не идва на ума ни. Въпреки това, независимо от цялата си плътщина, Бог напътства Павел да пише на тези хора като „Божията църква... осветените в Христа Исуса, призвани да бъдат свети... Благодат и мир да бъде на вас от Бога нашия Отец и от Господа Исуса Христа“(1:2-3).

Дали това беше грешка? Дали Бог намигна на компромиса на църквата? Не, в никакъв случай. Бог знаеше всичко за състоянието на коринтяните и никога не пренебрегна греховете им. Не, Павлото изпълнено с благодат обръщение към тези хора е картина на неумолимата Божия любов. Опитайте се да си представите изумлението на коринтяните, когато чува посланието на Павел, прочетено в църквата. Ето ги самодоволните вярващи, които искаха да са номер едно. Но Павел, пишейки под божествено вдъхновение, се обърна към тях като „светиите“ и „осветените в Христос“. Защо? Защото Бог даваше сигурност на Своя народ. Нека обясня.

Ако Бог ни съдеше според нашето състояние, ние щяхме в една минута да бъдем спасени, следващата - осъдени. Щяхме да ставаме ту обръщенци, ту отстъпници по десет пъти на ден. Всеки честен християнин трябва да си признае, че собственото му състояние, дори в най-добрия случай, е свързано с борба. Всички ние все още се борим, все още се налага да разчитаме на вярата в Божиите обещания за милост. Това е така, защото все още имаме слабости и уязвимости в плътта си.

Благодаря на Господа, че Той не ни съди според нашето състояние. Вместо това, Той ни съди според нашата позиция. Вижте, въпреки че сме слаби и грешни, ние сме предали сърцата си на Исус, и чрез вяра Отец ни е поставил да седим с Христос в небесни места. Това е нашата

позиция. Ето защо, когато Бог гледа на нас, Той ни вижда не според нашето греховно състояние, а според небесната ни позиция в Христос.

Моля, не ме разбирайте погрешно. Когато казвам, че Бог дава сигурност на народа Си в благодатта, аз нямам предвид доктрината, която позволява на вярващите да продължат да живеят в безразборен грях. Библията ясно посочва, че е възможно всеки вярващ да се отвърне от Бога и да отхвърли любовта Му. Такъв човек може да закоравява сърцето си многократно и толкова упорито, че Божията любов повече да не може да проникне през стените, които е издигнал.

Точно сега вие може да сте в състоянието на коринтяните, но Бог вижда вашата позиция единствено в Христос. Така Той се отнасяше към коринтяните - когато ги погледнеше, Той знаеше, че те нямат сили да се променят. Те нямаха власт в себе си да станат изведнъж благочестиви. Ето защо Той вдъхнови Павел да се обърне към тях като осветени светии. Господ искаше те да знаят за сигурността на своята позиция в Христос.

Борите се ли със слабост? Ако е така, аз зная, че Бог никога няма да бъде възпрепятстван в своята любов към вас. Чуйте Го как ви нарича „светия“, „осветен“, „приет“, и уловете истината, която Павел описва: „А от Него сте вие в Христа Исуса, Който стана за нас мъдрост от Бога, и правда, и освещение, и изкупление“ (1 Коринтяни 1:30).

2. След това Павел говори за любовта на Бога.

В първото послание на Павел към коринтяните, той се обръща към нуждата им от Божията благодат заради техните провали. Но във второто си послание, Павел се фокусира върху Божията любов. Той знаеше, че неумолимата Господна любов е единствената сила, която е способна да промени всяко сърце, и второто послание на Павел доказва, че Бог избира да използва любовта за начин, по който да ни покаже силата Си.

1 Коринтяни 13:4-8 ни дава една силна истина за неумолимата Божия любов. Без съмнение сте чували много пъти този пасаж от църковните амвони и на сватби: „Любовта дълго търпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите дарби, обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще се прекрати“.

Повечето от нас си мислят: „Такава любов Бог очаква от нас“. Това е вярно в известен смисъл, но факт е, че никой не може да живее, спазвайки тази дефиниция за любовта. Не, целия този пасаж е за Божията любов. Стих 8 го доказва: „Любовта никога не отпада“. Човешката любов се проваля, но тази любов е безусловна; тя никога не се отказва. Тя издържа на всеки неуспех, на всяко разочарование. Тя не злорадства за греховете на Божиите деца; напротив - скърби за тях. И тя се съпротивлява на всеки аргумент, че сме прекалено грешни и недостойни да бъдем обичани. Накратко, тази любов е неумолима, тя никога не спира в стремежа си към любимия. Така може да се опише само любовта на Всемогъщия Бог.

Помислете за това как тази силна любов повлия на Павел. В първото си писмо до коринтяните, апостолът имаше всички основания да се откаже от църквата. Той имаше много причини да им бъде ядосан, и можеше лесно да ги отпише в отчаяние от тяхната детинщина и греховност. Той можеше да започне писмото си по следния начин: „Аз си измивам ръцете от вас. Вие сте напълно непоправими хора. През цялото време влагах от живота си във вас. Въпреки това, колкото повече ви обичах, толкова по-малко вие ме обичахте. Стига толкова! Оставям ви да правите каквото си искате. Продължавайте така и се бийте помежду си. Работата ми с вас приключи“.

Павел никога не би могъл да напише нещо такова. Защо? Защото той беше уловен от Божията любов. В 1 Коринтяни четем за това как беше предал един човек на Сатана за погубване на плътта му. Това звучи доста грубо! Но каква беше целта на Павел? Тя беше душата на този човек да се спаси (виж 1 Коринтяни 5:5). Също виждаме Павел остро да укорява, коригира и увещава. Но той правеше това целия облян в сълзи, с нежността на медицинска сестра.

Как реагираха плътските коринтяни на посланието на Павел за победоносната Божия любов? Те се размекнаха от думите му. Павел по-късно им каза: „Защото, ето, това гдето се наскърбихте по Бога... Сега се радвам не за наскърбяването ви, но защото наскърбяването ви доведе до покаяние; понеже скърбяхте по Бога, та да се не повредите от нас в нищо. Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт“ (2 Коринтяни 7:11, 9-10). Павел им каза: „Вие очистихте себе си, възмутихте се от греховете си, а сега сте изпълнени с ревност и благочестив страх. Вие сте доказали себе си, че сте чисти и сте разбрали Божията цел“.

Казвам ви, тези коринтяни бяха променени от силата на неумолимата Божия любов. Когато четем второто послание на Павел към тях, ние откриваме, че голямото „АЗ“ в тази църква беше изчезнало. Силата на греха беше разчупена и егото беше погълнато от скръб по Бога. Тези хора вече не бяха обсебени от дарби, знамения и чудеса. Тяхната цел сега беше да дават вместо да вземат. Те събираха дарения, които да изпратят на вярващите, намиращи се в голям глад. А промяната дойде чрез проповядването на Божията любов.

Аз лично съм изобличен от тази истина. В ранните ми години проповядвах послания за лошите условия в църквата. Отчайвах се от плачевното състояние на толкова много от Божиите хора и започнах да коригирам тези неща с меч и чук. Аз удрях компромисите и размазвах всичко, което видех. В този процес аз довеждах хора под осъждение, което никога не трябваше да се случва.

Ако Павел беше проповядвал така в Коринт, той със сигурност щеше да разбие цялата плътщина, щеше да съсипе блудниците и да прекрати всички съдебни дела. Но църквата щеше да се разпадне. Нямаше да има останали вярващи, които Павел да изобличава. Такова проповядване от типа „право в лицето“ е заблудено от човешка ревност. То обикновено е резултат от това, че проповедника няма лично откровение за Божията любов към него.

3. Накрая Павел се фокусира върху общението на Святия Дух.

Гръцката фраза, която Павел използва, се превежда като „общуването на Святия Дух“. На първо място коринтяните не знаеха нищо за това общение. В църквното тяло се ширеше индивидуализъм. Павел им каза: „С това искам да кажа, че всеки от вас дума: Аз съм Павлов; а аз Аполосов; а аз Кифов; а пък аз Христов“ (1 Коринтяни 1:12).

Този индивидуализъм се пренесе върху духовните дарби на хората. Очевидно коринтяните идваха на църква само, за да се назидават. Един идваше с дара на езици, друг - с пророчество, трети - със слово на мъдрост - и въпреки това те използваха своите дарби, за да служат на себе си. Всеки искаше, като напусне църквата, да може да каже: „Аз пророкувах днес!“ или „Говорих мощно в Духа!“, и това причиняваше пълен безпорядък. Павел изрично ги призова към ред: „Научете се да пазите мира! Нека някой друг да говори! Стремете се към това, което назидава тялото, а не само вас!“.

Най-дълбоката работа на Святия Дух, е да се занимава с нещо повече от духовните дарби. Чудеса и знамения са необходими и те имат своето място, но най-ценната работа на Божия Дух е да обедини Христовото тяло. Той се стреми да установи общение сред Божиите хора чрез Своята обединяваща сила. Твърде често днес, когато говорим за общението на Святия Дух, ние все още сме склонни да мислим само за себе си от типа на „аз и Святия Дух“, като казваме: „Духът и аз се наслаждаваме на интимността в Христос“.

Павел обвърза общението и единството към двете теми, за които вече говорихме: Христовата благодат и Божията любов. Той каза по същество: „За да можете истински да разберете тези две теми, те трябва да ви съберат. Ето как може да се измери Христовата благодат и Божията любов в живота ви. Тя се определя от вашето желание да бъдете в пълно единство и единомушие с цялото Христово тяло“.

Какво означава да имаме единство и единомушие? Това означава премахването на цялата ревност и съревнование, и повече да не се сравняваме с другите. Вместо това, всеки да се радва, когато някой брат или сестра са благословени. И всички да са нетърпеливи да дават, вместо да вземат. Само такава общение наистина разкрива Христовата благодат и Божията любов.

Това послание се свежда до един въпрос: Готов ли съм да се променя?

Въпросът е: „Дали наистина искам да позволя на Святия Дух да ми покаже къде трябва да се променя?“ Вижте, има една цел, която стои зад неумолимата Божия любов. Ето каква е тя: променяйки ви, Божията любов има сила да разреши всичките ви проблеми.

Ако ми кажете, че сте добър човек - мил, щедър, прощаваш, очистен в Христовата кръв - аз ви отговарям: Божията любов дава повече от прошка. Можете да бъдете опростен и добър човек, но все още да се подчинявате и да сте поробени от грешната си природа. Ние всички сме родени с природата на Адам, със склонността да съгрешаваме. В действителност, това е

природата в нас, която лесно се раздразнява, ревнива е, похотлива, ядовита и непростителна. Това е същата природа в нас, която обича парите, сее семето на унищожението и не може да се радва, когато другите са благословени.

Ако се борите срещу грешната си природа, вие водите една изгубена битка. Тази природа не може да бъде променена. Тя винаги ще бъде плът и всякога ще се противи на Святия Дух. Нашата плътска природа не подлежи на изкупление, и следователно трябва да бъде разпната. Това означава да признаем: „Сам по себе си никога няма да мога да угодя на Бог. Знам, че плътта ми никога не може да ми помогне”.

На нас трябва да ни се даде ново естество, което е самото естество на Христос. Това не е преправяне на старата ни природа или преобразяване на нашата плът. Старото трябва да премине. Това, за което говоря, е раждането на едно съвсем ново естество. И Новия завет е предвидил това: „ Чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество” (2 Петрово 1:4).

Божията любов ни казва: „Искам да утвърдя твоята позиция в Христа. Ти трябва да се откажеш да се опитваш да промениш естеството на плътта си; Аз искам да ти дам естеството на Сина Си. Има само едно условие за това: Просто вярвай! Тази промяна идва единствено чрез вяра. Трябва да вярваш, че Аз ще бъда Бог за теб!”

Възлюбени, всеки вярващ може да стане като Исус толкова, колкото желае. Ако можете просто да кажете: „Вярвам, че Бог наистина ме обича”, вие изповядвате, че Той ви предлага сила, чрез която да се промените.

Писанието казва, че на всички нас е дадена мярка на вяра. Следователно всички ние сме способни да вярваме на Господ за това вливане на Неговата природа.

Нека това да бъде вашата молитва днес: „Свети Душе, аз зная, че нямам много от благодатта, за която говори Павел. Покажи ми къде трябва да се променя. Вярвам, че моя Отец ме обича неумолимо, и че тази любов ме е снабдила с всичко необходимо, за да имам Неговото естество. Зная, че ми е била дадена сила да бъда променен от Теб. Дай ми Твоето естество, Исусе!”

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Unrelenting Love of God](#) / [Неумолимата Божия любов](#)